

Moje ovce slyší můj Hlas

Hošťálková 21.5.2023

1. čtení: Ezechiel 34, 22-31 a Žalm 23

634, 330, 282, 710, 755

Evangelium (Jan 10,27-30) Ježíš řekl: „Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou. Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky a nikdo mi je nevyrvé z rukou. Můj otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo. Já a Otec jedno jsme.“

Pán Ježíš tato slova hovoří v okamžiku, kdy ho židé v chrámu v Jeruzalémě obestoupili a chtěli po něm odpověď na to, jestli je mesiáš nebo ne. Židé věděli, že mají očekávat mesiáše, ale bylo to pro ně natolik vzdálené, že Ježíšova slova o Božím synu považovali za rouhání. Čekali někoho vznešeného, urozeného vůdce a někoho, kdo konečně zavede pořádek. Byli natolik ponořeni do svých pravidel a představ, že jim uniklo, jak je Ježíš výjimečný. Již před časem ho chtěli za jeho slova v chrámě kamenovat. Ale on se nenechal odradit a znovu k nim hovoří v metafoře o ovcích. Pojdme se podívat na toto podobenství a zkusme se zamyslet o čem vlastně je.

Ve 27. verši čteme **„Moje ovce slyší můj hlas; já je znám a ony jdou za mnou.“** Na rozdíl od tehdejších lidí si dnes většina z nás nedokáže úplně přesně představit, jak se chová stádo ovčí, když na ně jejich pastýř zavolá. Zkusím vám to přiblížit krátkým příběhem z běžného života tehdejších pastýřů. Večer se pastýři z okolí sešli a na noc zahnali svá stáda do ohrady. V noci se střídali v držení stráže, aby je ochránili před dravou zvěří. Ráno se poté postupně rozcházel a každý z nich zavolal na své ovce. Na zavolání pastýře se zvedly vždy jen jeho ovce a vyšly z ovčince za ním. Ostatní ovce volání cizího pastýře prostě neposlechly. Z tohoto příkladu můžeme odvodit, koho Pán Ježíš nazývá svými ovci. Pouhé prázdné chození do kostela, confirmace, křest nebo zbožné chování nestačí. Boží ovce tady Pán Ježíš definuje, jako ty, kdo jdou za jeho hlasem. Jde o to, jestli v našem životě posloucháme Boží hlas a řídíme se jím. Častokrát máme pocit, že stačí dodržovat desatero a slušně se chovat. Pokud se ale vrátíme do situace v našem příběhu, vidíme zde skupinu židů s velkou spoustou příkazů a zákazů, které dodržují. Ale když před nimi stojí Boží syn, nejsou schopni ho poznat. Natolik se soustředují na svá pravidla, že zapomínají mít otevřenou mysl pro opravdového mesiáše. Z vlastní zkušenosti vím, jak těžké bývá čekat na Boží hlas a nenechat se manipulovat vlastními představami. V Izajášovi (v 55. kapitole v 8. verši) čteme: **„Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův.** Máme ve zvyku všechno posuzovat ze své lidské perspektivy a zapomínáme na Boží neomezenost. Možná se nám něco jeví jako jediné možné řešení, ale i tak to nemusí být Boží cesta. Jako ovce jdou za svým pastýřem s důvěrou, že se o ně postará, i my máme jít Boží cestou s důvěrou, i když nechápeme, proč zrovna tudy. Někdy až později pochopíme, proč nás Bůh takhle vedl a jak dokonale to měl promyšlené.

Tak jako se ovce z našeho příběhu zvednou pouze na zavolání svého pastýře. Tak i my máme poslouchat pouze našeho Pána a nenechat se zlákat ostatními. Víím, že u ovčí se to jednoduše řekne – „vždyť stačí jen poznat ten správný hlas“. Je pravda, že to jako lidé máme trochu těžší, ale na druhou stranu máme přece jen více možností, jak zkoumat to, co k nám promlouvá. Základem je znát Boží hlas. Tak jako ovce se od malička učí znát hlas svého pastýře, tak i my se musíme učit znát hlas našeho Pána. Učení je proces, a proto vyžaduje nějakou dobu a spoustu omylů, než dosáhneme nějakého výsledku. Jako učební pomůcka nám poslouží čtení bible, modlitba, zkušenosti ostatních a v neposlední řadě jsme dostali Ducha svatého, který nám dosvědčuje Boží vůli. Jsou chvíle kdy opravdu nevím, jestli jde o Boží hlas nebo ne. Ale pokud se člověk

už opravdu nedokáže rozhodnout, nezbývá než to prostě zkusit. Ono se časem ukáže, jestli je to Boží cesta nebo ne. A chybami se člověk přece učí.

Jako odměnu za následování nám Pan Ježíš ve 28. verši našeho čtení zaslubuje: **„Já jim dávám věčný život. Nezahynou navěky...“** Pro ty, kdo se řadí k Božím ovčím zde máme zaslíbení věčného života. Pro své ovečky má Pán Ježíš po pozemské smrti připravenou další etapu života. Nemusíme se bát věčného zatracení, ale můžeme se těšit na úžasný život bez trápení a v Boží přítomnosti. Máme zde jasné zaslíbení naší nikdy nekončící odměny za naši věrnost. V bibli najdeme mnoho nápodě, jak se bude žít v nebi, je napsáno: **„Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1 Korintským 2,9)** Vzhledem ke stinným stránkám tohoto světa, si asi ani nedokážeme představit, jaké to bude, žít ve světě bez nenávisti, sobectví, lhostejnosti, podrazů a všeho zlého kolem nás. Všichni si vzpomeneme na mnoho případů, kdy v našich životech zlo způsobilo trápení a bolest. Toto vše ale pomine. V nebi zůstane jen to dobré a uprostřed toho všeho náš Pán.

Tato Ježíšova slova dávají našemu životu smysl. Ukazují nám cíl, kam směřujeme. Bez jasného cíle bychom svůj život mohli promarnit zbytečnostmi, které by nás sváděly z Boží cesty. Až příliš pozdě bychom si mohli uvědomit, jak prázdný tento život byl. Nic nám Boha nemůže nahradit. Bůh do nás zakódoval touhu po něm samotném a nic jiného tuto touhu nemůže plně uspokojit. Smysl našeho života není v práci, majetku, zábavě ani v dobrých skutcích. Smysl našeho života je náš Pán a cesta našim životem pod jeho vedením. To jediné nás může zcela naplnit.

Dále nás Pán Ježíš ujišťuje o pevnosti jeho zaslíbení. **„Můj otec, který mi je dal, je větší než všichni a z Otcových rukou je nemůže vyrvat nikdo.“** Představuje tu Boha jako nejsvrchovanějšího vládce. Jako toho, který je nade všemi a vládne s neomezenou mocí. Kdo jiný může garantovat své zaslíbení než ten, kterého poslechne zrno prachu i nejvyšší hora na světě a který stvořil pouhým slovem. V listu Římanům čteme: **„Ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Řím 8,38-39).** Můžeme si být tedy jisti tím, co Pán zaslíbil. Není to ale tak, že o své místo v nebi nemůžeme přijít, je tu jedna věc, která nás oddělí od našeho spasení. A to jsme my sami. Pokud nebudeme chtít jít Boží cestou, On nás nebude držet násilím. Pro náš život jsou možné dvě varianty: 1. My řekneme Bože buď vůle tvá v mém životě a 2. Bůh řekne Buď vůle tvá ve tvém životě. Ta první nám zajistí místo v nebi a ta druhá nás odsoudí do věčného utrpení.

Na závěr se vraťme do chrámu v Jeruzalémě. Pán Ježíš ujišťuje přítomné posluchače o tom, že On a otec jsou jedno. Nabízí těm, kdo půjdou jeho cestou, věčný život v nebi. Snaží se je ujistit, že opravdu stačí jen uvěřit a odevzdat svůj život. Shromáždění v chrámě se ovšem rozzlobí a hodlá Ježíše kamenovat. Prohlášení se Božím synem vidí jako rouhání. Jejich uzavřenost a neochota uvěřit, že právě tento obyčejný člověk by mohl být mesiáš, je svede z Boží cesty. A proto se nenechme omezovat našimi představami, ale každý den hledejme ten tichý Boží hlas, který nás vede po Božích stezkách. Není to jednoduché a je potřeba neustále hledat a ladit se na ten pravý hlas našeho Pána. V modlitbách vytrvale prosit o moudrost při rozhodování a děkovat za vše, co pro nás náš Pán udělal. Pak si můžeme být jisti nádherným věčným životem.

Amen